

I enhver velordnet Købstadsskole har Pigerne Skolekøkkenundervisning, jeg har aldrig erfaret, at Pigernes boglige Uddannelse i Folkeskolens almindelige Klasser eller Mellem skolens Afgangsklasser er mindre end Drengenes. Det er *Drengene* som faar et nyt Fag.

Jeg ser ikke bedre, end at vi netop stiller Drenge og Piger lige, og gennem Undervisning i Bøgers Brug kræver vi en større boglig Uddannelse for begynder Parter, jeg tror ikke, at et eneste af Udvalgsmedlemmerne har tænkt sig, at den almindelige boglige Uddannelse for Piger og Drenge skulde være forskellig. Naar Pigerne faar længere Uddannelse i Haandgerning og Skolekøkkenundervisning, saa kan denne Tid gaa lige op med længere Sløjdundervisning for Drengene.

I Fremtidens Skole vil der rimeligvis ved 11—12 Aars Alderen finde en Deling Sted, en praktisk Af-

deling, og en teoretisk (med boglig Uddannelse), og Adgangen hertil vil være ens for Drenge og Piger.

Det forekommer mig, at Frøken Westergaard ser Spøgelser, hvor der ingen er. Efter vort Forslag vil Nutidens Kvinder ikke fortrinsvis blive uddannet i de huslige Fag eller give Anledning til »den billige Husassistent« eller »skubbe Kvinderne ud af Erhvervslivet«. Tværtimod. Nej lad os diskutere den Sag, naar den obligatoriske Fortsættelsesskole skal stilles under Debat, efter den Diskussion, der har været ført i forskellige Blade om Kvinder i Hjemmet og de unge Pigers Uddannelse, tror jeg, det er der, vi skal raabe Vagt i Gevær.

Frøken Westergaards ønskede Tilføjelse har været en Forudsætning for Forslaget i hvert Fald for mit Vedkommende.

Margrethe Petersen.

En Berigtigelse.

Nødig optræder jeg som Deltager i Diskussionen „Parti-Politik“ i D. K., men jeg nødes dertil og maa derfor bede om Plads for et Par Oplysninger.

I „Kv. og Samf.“ Nr. 17—1919 skriver Fru Lemche:

„D. K.s 9 Repræsentanters Røst lød ikke, som ventet var af Flertallet, overensstemmende, men i Modstrid med hverandre, og D. K. hæftede efter sit Standpunkt fra Aalborgmødet i lige høj Grad for dem alle. „Jeg føler mig i høj Grad repræsenteret ved disse 9 Kvinder,“ sagde Flertallets Ordfører ved hin Lejlighed, „og det tror jeg, vi alle vil komme til. Deres Ære vil blive vor Ære, deres Skam vor Skam.“ (Se Kv. og Sf. Nr. 10—1919).

Disse Udtalelser vandt overvejende Tilslutning. Det nytter ikke nu, om D. K. vil skyde de kvindelige Rigsdagsmænd af Højre og Venstre fra sig, det maa tage Skammen for sine svigtende Repræsentanter, som det vilde have taget Æren i modsat Fald.“

Heldigvis, kan jeg i dette Tilfælde sige, er jeg ikke saa dygtig, saa jeg kan tale uden Manuskript, tværtimod maa jeg altid holde mig nøje til dette og mit Manuskript fra Aalborgmødet har jeg liggende her, deri staar:

„Allerede efter det første Valg tæller vi nu 9 Kvinder paa Rigsdagen, det viser, at Kv. her i Landet møder med Tillid og Forstaaelse, og derfor giver jeg i allerførste Række D. K. Æren.

Jeg føler mig i allerhøjeste Grad repræsenteret af disse 9 Kvinder, og det tror jeg, vi alle vil komme til — deres Ære vil blive vor Ære, deres

Skam vor Skam, og det ikke alene herhjemme, men ogsaa ude omkring, det bliver dem, der skal berede eller lukke Vejen for det næste Hold — thi hver eneste Kvinde, der gør et godt og dygtigt Arbejde, der fylder den Plads, hvorpaa hun er sat, hun bærer Ved til Kvindesagens Baal, enten hun er Medlem af D. K. eller ej.

Jeg kender kun faa af de 9, men efter alt at dømme, er det jo Kvinder, der har sat Evne og Vilie ind paa at lære noget, de har uddannet sig saa i een, saa i en anden Retning; jeg tror, vi havde gjort klogt i at have budt de 9 Kvinder velkommen i Arbejdet, som *Kvindernes* Repræsentanter, muligt havde vi da formaaet at knytte et Baand mellem dem og os, som kunde have faaet Betydning i Fremtiden. Forløbig tvivler jeg nemlig ikke om, at de som *Kvinder* paa Rigsdagen ogsaa vil gøre et Arbejde for *Kvinder*.

Jeg tror, ingen intelligent Kvinde f. Eks. kan gaa mod en forbedret Ægteskabslovgivning — og havde vi forstaaet at knytte de 9 Kvinder til os, saa de havde søgt os, naar det gjaldt de rent *kvindesaglige* Spørgsmaal f. Eks., da havde vi atter derved forstaaet at gøre vor Arbejdsmark større.“

Ingen vil sikkert efter dette sige, at jeg paa Aalborgmødet — kvindesagligt set — sagde god for de 9; jeg kendte dem jo simpelthen ikke.

Fru Lemche anerkender nu selv, at de 9 selv som Modstandere af Kvindesagen indenfor deres Parti kan gaa os ved at skabe Respekt for *den kvindelige Partifælde* (Se Nr. 18), akkurat det samme, som jeg mente. — „Kvindesagens Distinktioner“ har jeg

aldrig kritikløst hæftet paa dem. (Hvorledes mit Indlæg er refereret i Nr. 10—1918, ved jeg ikke, jeg har ikke Nummeret her, men dette Referat har ikke jeg, men den daværende Redaktion skrevet).

Endvidere henviser Fru L. i disse og i andre Artikler gentagne Gange til Fredericiamødets strøgne Flag. (D. K.s Udpegning af de kv. Kandidater.)

Jeg vil som min Opfattelse hævde, at Fredericiamødet absolut ikke vedtog, at D. K. skulde udpege kv. Kandidater til Partierne. Mødets Resolution slutter med — — „en indtrængende Opfordring til Landets kv. Vælgere, om ved dette Valg i Samarbejde med de politiske Partier og Vælgersammenslutninger — at udføre et energisk Arbejde for at faa valgt saadanne Kvinder, der i Lovgivningsarbejdet kan varetage saavel almene som kvindesaglige Interesser.“

Fredericiamødets Taktik hvilede altsaa paa dette — at faa de kvindelige Vælgere til at tage fat indenfor de bestaaende Organisationers Rammer. Den Taktik ønskede jeg ved Aalborgmødet fortsat, idet jeg dog føjede til de bestaaende eller kommende Organisationers Rammer — og den Dag i Dag ønsker jeg denne Taktik fortsat. Endvidere vedtog man i Fredericia, at D. K. ved Henvendelse til Partierne skulde støtte Kravet om Optagelse af kv. Valgmandskandidater paa Partilisterne — ogsaa dette er vi fremdeles villige til at gøre.

Ved Fællestyrelsens Møde i Fredericia drøftede man Spørgsmaalet om D. K.s Udpegning af Kandidater til Partierne, flere, deribl. jeg, var imod,